

GOVORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI

ZAGREB, 11. VELJACE 1951.

BROJ 7

VELIČINA UČITELJEVA PUT do strpljivosti

Kad god se u povijesti svijeta pojave znameniti čovjek, svi su suvremenci za njega znali. O njemu su govorili, pa makar su i neki bili za njega, a drugi protiv njemu i njegovoj pojavi i nasu usopće. O njem su zabilježili njegovi prijatelji svoje, a neprijatelji svoje. Ali su ipak rekli i zabilježili svaki svoje. Time su ujedno i zajamčili povijesnu opojnost toga velikoga čovjeka. Pa je to i razlog, da se i kasnija pokoljenja ne mogu tomu oteći. Naše se ipak ljudi, koji po svom subjektivnom shvaćanju pokušavaju, da pobijaju dapače i stvarnu pojavu takove povijesne osobe. Ne ozbiljni i nepristrani to ne čine, nego se opredjeljuju ili za nju ili protiv nje.

Tako je to uvijek bilo. Pa još je i danas lozinka za najveću i najznamenitiju pojavu ljudskoga roda Krista Gospodina: «Ili za Krista ili protiv Krista». I svaki, koji je za Njega bio ili za Njega znao i poznao Ga, stoji pred dilemom (raspravom): «Ili Ga mora priznati kao Sina Božjega i Spasitelja ili stupiti na stranu Njegovih protivnika». Drugog mu izlaska nema. Tek tu i tamo se nađe bezvoljni ljudi, koji i u tom pitanju ne pokušuju zanimanja kao što i u mnogim drugim pojavama svoga života. Ali ni ti nemaju prava.

Život naime i čudesno djelovanje Spasiteljevo je očrtno u povijesnim knjigama četiriju Evanđelja. Osim toga, ako Njegova osoba danas i nije vidljiva, ali je vidljiva Njegovu veliko djelo: Njegova Crkva. Mi dođemo ne vidimo danas glave-Krista, ali vidimo Njegovo tijelo, Crkvu i njezine članove-udove mističnog tijela Kristova. Mi se odlučujemo za Krista, u miru čitamo o Njemu u povijesno zajamčenim knjigama-četiriju Evanđelja. A onda gledamo pred sobom kao živi dokaz Njegova naučavanja i rada Njegovu Crkvu. Promatramo njezinu starost. Divimo se njezini čudesnom širenju i uzdržavanju. Divimo se njezinoj neoborivoj postojanosti u borbi i njezinoj neslomivosti u navalama. Zakuđuje nas njezin kulturni rad. Njezino jedinstvo u vjeri, bogostanju i crkvenoj organizaciji. Ushićeju nas njezina sredstva, kojima spasava svoje članove i posvećuje ih kao svoje udove. I diže ih kao svetačke uzore na svoje oltare.

Svaki obrazovan čovjek mora poznati velike ličnosti i vodeće duhove. I o njima si stvoriti sud. Krist je neoboriva središnja točka svijeta i ljudske povijesti. Stoga ne može i ne smije nitko ravnodušno proći mimo Njega. On je položilo temelje zapadnoj kulturi i svijetu dao novi i najznačajniji i neopozivni svjetovni nazor. Njemu se klanja i odano Mu je oko 500 milijuna ljudi. Čovjek je prisiljen, da prema Njemu zauzme svoj stav.

Duboko, iskreno i nepristrano proučavanje i promatranje Isusove osobe i Njegova djela — Kričanstva mora roditi spoznanje, da je Krist više nego li veliki prorok, više nego li čisti ljudski ideal (uzor). On nam podaje sigurno osvjedočenje i jasne dokaze, da On mora biti čovjek i Bog. No Njegovim neprijateljima ne čede da vide kod Njega ono, što je svrhunaravno i čudesno zato, da Ga onda mogu predstaviti samo kao čovjeka. Ali ipak vele, da je On svakako najljepši svijet i najobilniji i najkrasiji plod na ljudskom stablu. Oni Ga promatraju kao najvećega vojskovođu, najvećega učitelja, najboljega državnika, ali isto samo kao čovjeka mudra s običnim razumom i običnom nadarenošću, koja ipak nadilazi druge mudre ljude i njihove nauke.

Kod toga njihova mišljenja jedina je katastrofalna nepravilnost. A ta je u tom, što oni ne priznaju da neobično i čudesno djelovanje Njegovo nužne pretpostavlja neobične i čudesne uzroke. Nerazborito je naime uigibati se, poradi straha, čudesima i tako zapasti zbog toga u susrotnosti, protuslovlja i za-blude.

Dokle god smo uvjereni, da je Krist Bog, moramo Mu se priklju-

čiti i služiti Mu podlaganjem svoga razuma i svoje volje. Takova je odvažna poslušnost u skladu s razumom i dostojna je ljudskoga dostojanstva. To je opravdano zato, jer Bogu služiti znači vladati. Riječi Kristove vrijede i vrijedit će do vijeka, jer će On do vijeka biti: «Put, istina i život i nitko ne dolazi k Ocu, nego samo preko mene» (Iv. 14, 6).

Krist je istina. On nam daje svijetlo, da spoznamo najuzvišeniji predmet našega vjerovanja: Boga. Po Njemu spoznamo najviši osobni razlog svega postojanja i života, a to je Volja Božja. I ondje, gdje prestaje najviša misao razuma, tu počinje vjera i nosi nas do Božjega Srca.

Pored izobrazbe razuma donosi nam Krist ozdravljenje i srca i volje. On otkida naše srce od nedostojne naklonosti prema onomu, što je neznašne i prolazno. On nas potiče na borbu protiv grijeha. Naše srce čini sličnim svome Srcu krepošću poniznosti i blagosti. On nas diže do blizine Božje samosvldavanjem i ljubavlju prema kriju. On čini da svrhunaravno život milosti kod naše semaljske smrti prelazi u vječni život slava.

Tebi Marijo!

(Prigodom 11. II.)

Zemlja se budi nakon dugih snajda i zelenim ruhom odijeva gaj, u bački miri prvo sitne cvijeće, krasote svoje već pripravlja maj Tebi, Marijo!

Lagano stupam po šarenoj stazi:
O kako je krasan taj Božji svijet!
S čitavom prirodom hvalu sad kličem
i poklanjam prvi proljetni cvijet
Tebi, Marijo!

Jesen života kad me jednom stigae,
i prvi znojeg padne u vrtid moj,
jedan će ljlilan vijek u njemu cvasti,
dok ne dadne posljednji miris svoj
Tebi, Marijo!

S. M.

GOVORE...

Govore: «Ptice, svojom lijepom pjesmom jedna drugoj žele omiliti. Ne slava one Boga, ne».

Mi znamo: — «Ptice ljepom svo-glasu slava Stvoritelja svoga».

Govore: «Cvijeće bojama svojim živim leptire i pellice mame, da ih oprade. — Ne slava one Boga, ne».

Mi znamo: «Cvijeće djetovstom živih boja i oblika slavi Stvoritelja svoga».

Govore: «Zvijezde, sa svjetla nebeska, nisu nego tjelesa svemirska, tvari u odsjaju tmine. Ne slava one Boga, ne».

Mi znamo: «Zvijezde krasotom svo-jom i putanjem svoga nepromjenjiva

roda slava Stvoritelja svoga».
Jer, istinu reče — liko reče:
«Svako djelo svoga umjetnika hvali».

«ANNO SANTO» zvao se časopis, koji je izlazio na njemačkom jeziku u Würzburgu, a koji je nastojao upozna-ti vjerna sa svetištna Rima. Odlu-čeno je, da će isti časopis nastaviti svoje izlaženje pod naslovom «Erdkreis», a stavlja si za zadatak, da upred-žvornike s velikim svetištna cijeloga svijeta.

AMERIČKI FRANJEVAČKI ARHEO-LOG našao je u blizini Lazarevog gro-ba tri stare crkve, kojima je mogao odrediti i starost.

«No živi čovjek osno- ad kriha nego od svata- rjihoi, koja tebi is osn- Gospodnje

iz dostojnog Evanđelja

Ako želimo da svoje patnje strpljivo podnosimo, treba da se ustalozimo moliti i da bez prestatka molimo Boga za milost strpljivosti, dok se mir ne povrati u našu dušu. Molitva utira se arca, ona žalost, koju prouzrokuje protiv- ština, ublažuje bol, smiruje srca. Ako je što među nama žalostna, treba se moliti, upućuje sv. apostol Jakob. Može se do- goditi, da unatoč naše molitve ne do- stignemo da nas muče patnje, a zato jer njihov prestatnik ne bi bio ni na slavu Božju ni na našu spasenje. Ali da Bog ne bi dao strpljivosti, kad Ga za to is- pravno molimo, to je nemoguće. Str- pljivost je naša milost, koja je bez sumnje po Njegovoj volji i na koju se odnosi Njegovu bodnu obćenje.

Po molitvi je dobila starozavjetna Ana, žena Elkane, strpljivost u svojoj velikoj nuđi radi toga, što je bila ne- rodoljiva. Kad je svršila molitvu, isce- zila je svaka žalost a njezina lica. Sv. Pismo kaže: Otišla je kući i jela je i njoj joj ope lica bile više iznakašene. Ne treba spominjati da molitvom treba da radujemo i naše vlastito dostoj- nje i rad oko strpljivosti. Treba da st- dozovemo u pamet sve one razloge, ko- ji nas potiču na strpljivost, i da se tr- dimo, da nam se radi tih razloga str- pljivost uistinu useli u dušu.

Da polučimo strpljivost mnogo ponu- že unaprijed predviđiti to, koje bi nas moglo potkriti, te unaprijed stvoriti odluku, primiti to što traba. Jer kad nas zlo snađe nesuodna, lako nam pre- vladati potkritost i rući nas na zemlju. Zato je i Isus pripravljio Apostole na svršetka zla i progovora, koja će ih znači iz Njegova otklaska sa svijeta.

Vrio je dovro zato, da svaki dan kod jutarnje molitve pristinimo, kakova naša zla mogu doznati da znađu, te da odlu- čimo, da čemo svu ta zla hrabro useti na se i a pomoću Božjom strpljivo- snosti, pa makar se koliko naša narav tomu protivla. Nakon više takovih od- luka uspjeh će nam, da ovaj kor, koji nam Bog pošalje, mirno primimo, str- pljivo snosimo i ne klonemo pod njim.

Kad nas nadade već snade kakovo- zlo, ne treba o njemu mnogo razmišlja- ti, osem koliko je potrebno, jer takvo razmišljanje nesuodno da nam daje str- pljivosti, nego nam točt čini puno te- žim. Mogajući mnogo o svemu zlu mi pretjerujemo, misleći, da nema većeg zla na svijetu od našeg. Tako na primjer osoba, koja promislja o svim okolno- stima u kojoj joj je nastaoa uvreda o nas- dojanstvu svoje vlastite osobe, o nas- lođi onoga, koji ju je uvredio, o vešt- čini nasosne uvrede, o nastaloj šteti i silno, svojoj će žalost sigurno još više povodati, a od nje će prijeti na zlovolju, na mržnju i osvetu. Ako pak, na tu u- vrodu ne misli, tačnava pomalo svaka ogrorčnost. Važno je dakle, da boli i protivnoće vladavanjem smah sebe po- mogućnosti odstranimo iz svoje strpljiv- i dalje na njih ne mislimo, osem da ih priznemo Bogu kao kriva. Na taj na- čin moći ćemo svaku nesreću mirnim i radošnim srcem podnijeti.

Vrio je dobro, da ont koji tpe, prema- ju često svete Sakramenta, naročito sv. Pričest, Krah jakih. Nitko dugim ne možemo dobiti toliko duševno snaga, kao ovin sv. Sakramentom.

Ako nam se nasosno što potući na boli i patnje, slušajmo mirno i obzirno njegove glase tulažlike i bolne izjave, pokazimo suočenoće a njegovom nepo- vlijon, pa čemo mu pola tereta skinuti a leđa. Dajmo mu dobar savjet, ako ga- misamo, i potaknimo ga na strpljenje. Sve će kao blagi meim utatiti rane njegova srca i oislatiti njegove boli.

U BRAZILJANSKOM PARLAME- NTU je na svečan način bio postavljen križ. Krist je blagoslovio i postavio brazilski kardinal-nadškup.

I. Krizmaona Nadležna

11. II. 1951. Današnje su blaženosti donosi (Matej 1-11) događaj iz života Isusova, k...

1. Treći odiseo Isusa Duh u pustinjama. Isus je otišao u pustinu, da se pripravi za veliko djelo Otkupljenja. Uvijek je potreban samota, čak čovjek može doći veštaka da poduzme i izvede. U lišnji govoru Gospodin i sluga sluša. 'Odvesti...

2. Ne živi čovjek samo o kruhu. Ne brine se čovjek uvijek samo za tjelesni kruh govoreći, što ćemo jesti, što ćemo piti, u što ćemo se obijediti? nego još uše za hljeb duše, za riječ Božju, za kriječ, ko...

3. Boga se svome klanjaj i Njemu jedinom služi. Njemu dajmo jednino, ne nekome drugome, ne svijetu, ne tjehu, ne grilehu, ne davlu. Ne može se dva gospodara služiti. Pa ipak kolikim smo mi dosad gospodarcima služili? Toliko smo imali gospodara, koliko progreška. Svakom drugom smo služili, osim Bogu. Otkriveno nam je, da smo odučimo da ćemo odkazati službu svima, i služiti jedinom Bogu. Recimo dakle: Otkriveno, potpuno, požudno otkriveno, koji mi spasi, koji me izbavi, koji mi odspeli: Sve ovo dat ću tebi, Idi, s otom, požudno tjele, koja mi govoriš. Otmu gladuješ i žedaš, pomoz mi sam, napravi mi kruh, uzivaj, što sjekla traže. Idi, s otom, čoholost vruć, koja mi govoriš: Baci se dolje, ili uspon se više.

BL. TEOFAN VENARD

1829. od pobornih mučenika. Kad je još kao dječak bio za mučeniku smrt bl. Ivana Kršćana...

Otac mu je dopustio, da se poveći mučenikom postavi. Dne 26. veljače 1850. otac mu je dao znači blagoslov. Dne 2. kolovoza 1852. služio je sv. Mišu sa svoja brata Eusebija, kojega je toga sama udario grotn, pa je sv. pocr...

Teofan je uio isusid. Bio je određen za misionara u Toncinu. Tu je obolio najprije od grčanice, a poslije od sušice i od smrtne. Od toga ga je izliječio neki isusid liječnik švedina božina poslušnik. Preko 500 kuglica nekak trave palio je na njegovu lijevu i Teofan je ozdravio. Tada je izbio progon protiv kršćana, a osobito protiv misionara. Teofan se morao sakrivati i biježati. Mnogi su kršćani i misionari podnijeli mučeniku smrt.

Dne 30. studenoga 1860. bio je i Teofan obavio i svom lancem u Kani. Ono do smrti. Odveli su ga u Hanoi (Kefu). Podrali je tako donijeli dva križa, dva jednoga Teofana i rekao: 'Pognoj ovaj križ i ne ćeš biti predan smrti. Misionar je dugio ljubio rane naše Gospodina, a zalim reče: 'Ja sam propovjednik, vjeru križa pa kako bih se sa mnom mogao odvojiti? Život ne vrijedi, toliko, da bih ga bilo sačuvati pod crjepnom otpadom od svoje vjere.'

Isa toga se Teofana zatvorili u veliki kavez pred vrata prektore. Za sve vrijeme Teofan je bio veselo.

4. Evo sada u korizmi je vrijeme prikladno, dočekaš dani spasenja. Cimno pokoru za grijehe. Ne izmjenjimo kajni, jer ona čisti. Molimo, postrimo, damo milostinju! Evo su sada dani spasenja. Kolikoi li smo imali dva propasti: 1. za Isakristino saša ovih četrdeset dana za svoj spas. Izgubio sam dan, jadikovao je car Trijo, kad koji dan nije što dočeka učinio. Dosta smo ih i mi dosad izgubili, sada radimo drugačije.

PRICICA

a. snijegu

Jedan od malih anđelića čuo je, kako govore u nebu o Isusovu odlasku, pa upita malog Isusa: -- Isuse, zar ćeš nas ostaviti? -- Da, otići ću na zemlju, reče mu. -- A da li je tamno ljepo kamol ideš? upita mali. No, Isuse se već požurio na zemlju. 'Anđelić dozdano nagme se nad rub neba i zaviri dolje da vidi, je li ljepo na zemlji. A ono mu se ukazalo: pustilo i tama. Na kolima stabilna još trepeće po koji alati listić, što ga vjetar zabravio. A trava smrzuta. Cijni se i samr sunce dršće od studeni.

-- Ah, kamo je to moj Isus otišao?, kako je žalosno tamo dolje, -- razusti se anđelak i odluč da nabere rajskog cvijetla i prosee po zemlji. -- Šta ćeš ti, tamo? -- upita jedan od Anđela, kad vidje maloga kako nosi pun naručaj cvijetla. Proout ih na zemlju, neka bude lijepo. -- Nemoj, smrznut će ti se, -- uputi ga Anđeo i mali anđelak žalosno ispusti cvijetle. -- Što ću onda? Najednom veselo prijevse rutičama -- poakoli, poavse nekoliko svojih drugova i reče im: -- Zemljica, kamo je naš Isus otišao, tako je pust, kola i tužna, aždama, posut čamo zvjezdicama po njoj da bude lijepa! -- Oni svi požure na zvezdane staze i stanu zgriati zvjezdice, a bilo ih je kao pijeska na pješčanim poljanama. Stanu ih zgriati i prospavati dolje. A one zlaćane postale pod rutičama njihovim divno bijele i lagane kao pahuljice. Rasipale su se zrakom i prospale na poljane i staze i na kroveve kuća i sve prekrile bijelom i ljepotom. Anđelić se nadmeću u radu i klikću od radosti, a ljudi gledaju, kako zvjezdice padaju kao snijeg Ho pada, a plitice cvrkću. Pa ipak, zar nisu to zvjezdice male što su se s neba prosule? Gledajte, i jesu prave pravate zvjedice!

Bogorodična pojava u umjetnosti

Umjetnici su proslavili Bl. Djevicu u nebu, ali ni ona nije zabavila zamajku u nekim djelima umjetnosti. Otkriveno je, kako se Bl. Djevica pojavljivala pojednima od svojih vernika. Ova su umjetnička djela katkad nespretna, a gdjekada lijepa. Ona prikazuju, kako se Marija pojavljivala nekome svetu, koji je bio najveći umjetnik. Mnogobrojnost takvih objavljenja, ali njih je samo malo umjetnosti zadržala. Najpoznatije pojavljivanje u srednjem vijeku do XVII. stoljeća je Bogorodično objavljivanje svetome Idefonso, toledskome biskupu. Poslije tr. dana pošta biskup se u pratnji dva svećenika uputio ranim jutrom k crkvi. Kad se približio vjolanju sjedaju, opazi, da na prijelazu vjolanju stoji žena u bijelom sjajnom djevčama. Na to je Marija predala biskupu veličanju mislu oduču kao nagradu za njegovu pobožnost. Ovo pojavljivanje svetome i pobožnome Idefonso dogodilo se u Toledo na dan 11. kolovoza, kada se slav. Marijino Uzahće, a prikazati to neki umjetnici.

Peñar Pavno Rubena (1577-1640), slikar flandrijske škole, nalika ovo pojavljivanje se svim bogatstvom. Djevica ovdje ne silazi, nego sjedi na prijelazu. Predmet svoje skrene djetine dočeka. Ali vi ste mi, veličani, dozvali u pamet ono krasno i uzvišeno Evidenije Srca Isusova, vi ste mi vratili potpunu vjeru mojeg djetinjstva. Vi ste mi vratili vnu, koji sam usled tražio u svijetu, mir, Božji, mir Srca Isusova. Hvala vam! Bog vam plaću. Nek se na vama ispuše obešanja Isusova, da će sjajno nagraditi one, koji šire pobožnost prema Njegovu Presev. Sreću!

Bogorodična pojava u umjetnosti

U početku XVII. stoljeća s proširenom školom i stupovima i stubove ma. Uobiteleni anđeli sjelju cvijetle sličili su po zrakama, kad draženi sveći i lijepe svete žene s nakitom po silkarovu načinu okružuju Djevicu. Sam svećitelj Idefonso odijeva obino i bogato odijelo, a sve je veliko bogatstvo: ikonina s likovima. Slika se nalazi u bečkoj akademiji.

Bartol Stjepan Murilo (1618-1682), slikar španjolski ponavlja predmet i obraduje ga s vjerom i ponosom Španjoka kao Svečev zemljak. Slika se nalazi u madradskoj Livadi.

Drugo Bogorodično pojavljivanje je svetome Bernardu, njznome Djevčinu štovatelju, koji je i pjevao o Njoj. Filippino Lippi (1459-1504), slikar firentinjske škole, najprije naslikao za Frena puljskega ovo objavljivanje, koje ukrašava crkvu Opasije u Firenci. Djevica, nježna i otmena, dolaz kao dražena gospođa, i okreće stranice kralja, gdje se čita sasvim dolje na prvome listu: i u ime Marije Djevice. Otac je odložio svoje prlo i obratio se svetoj Djevici, koju okružuju maleni i čedni anđeli. Njegova lijeva izražanja glava je plastično prikazana i široko obrvana na tamenu. Djelo je izvorno. Ulijeplava ga plavetlo predje, gdje se čita smortani, koji gledaju na neku neobičnu svjetlovanje. Ovo Bogorodično objavljivanje u svetom Domniku, odanom Marijnu štovatelju, koji je širo i propovijedao pobožnost prema Mariji, te se njemu pripisuje ustanova svete Krunice. Ovo mišljenje su stiježili umjetnici, koji su svagdje i uvijek slavljali svetu Krunicu u ruke Sreće, koje on dalje razdijeljuje. Albot-Dürer (1471-1528), njemački slikar, prikazuje ovu svečanost svete Krunice u strahovskome samostanu. Jakov Robusti Tinoretto (1518-1594), slikar vencijske škole, predstavlja ovo objavljivanje kao mirni i

Bogorodična pojava u umjetnosti

usrdni prizor s mnoštvom savjeta i jevena. Marjino objavljivanje i drugome ređu je zanimalo umjetnike. Na brdu Karmelu sredinom XII. stoljeća su osnovali redovnic red Karmelita. Poslije stotinu godina je obuzelo njihova redovništva poglavara uznesenje, koje je imalo razne posljedice. Pojavila je vjere, gdje se nebo oviara, a Marija se smiješile spasić posred anđela, dričci Djetelice i napiećnik (škapular), koji je predala poglavaru. Napiećnik se brzo razširo. Svečanost, već odobrena, pape Benedikta XIII. je proširo sredinom XVI. stoljeća po cijelome kršćanskomu svijetu.

Ovo objavljivanje najlijepe je nalika Ivan Kristitelj Tiepolo (1696-1776), slikar vencijske škole, u mlaćtačkoj crkvi karmelitana. Na lijepeplavome zračnome stropu posred letećih anđela se pojavljuje Marija, posramo držanja, odjevena avilom i rebrom, svetu, koji je pao na koljena na zemlju. Anđeo drič maleme napiećnike, koje vjcrnaci nose. Ovo djelo XVIII. stoljeća doista ima puno kretanja i svijetla.

Preostaju još i neki drugi sveći, kojima se Djevica također pojavila. Tako u Rimu u crkvi svete Marije, posramo držanja, odjevena avilom i rebrom, svetu, koji je pao na koljena na zemlju. Anđeo drič maleme napiećnike, koje vjcrnaci nose. Ovo djelo XVIII. stoljeća doista ima puno kretanja i svijetla. Preostaju još i neki drugi sveći, kojima se Djevica također pojavila. Tako u Rimu u crkvi svete Marije, posramo držanja, odjevena avilom i rebrom, svetu, koji je pao na koljena na zemlju. Anđeo drič maleme napiećnike, koje vjcrnaci nose. Ovo djelo XVIII. stoljeća doista ima puno kretanja i svijetla. Preostaju još i neki drugi sveći, kojima se Djevica također pojavila. Tako u Rimu u crkvi svete Marije, posramo držanja, odjevena avilom i rebrom, svetu, koji je pao na koljena na zemlju. Anđeo drič maleme napiećnike, koje vjcrnaci nose. Ovo djelo XVIII. stoljeća doista ima puno kretanja i svijetla.

